บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เพศเป็นเรื่องที่ถูกกล่าวถึงมายาวนานในสังคม ทั้งนี้เนื่องจากเพศเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กับมนุษย์ในทุกมิติของชีวิตทั้งทางกายภาพ และทางจิตวิญญาณ มนุษย์เกิดมาพร้อมกับเพศ และต้องเรียนรู้ที่จะเข้าใจเรื่องเพศในระบบความสัมพันธ์ภายใต้บริบททางสังคมและวัฒนธรรม

อุดมการณ์หลักเรื่องเพศมักเกี่ยวเนื่องกับ "เพศสรีระ" (Sex) ซึ่งหมายถึง เพศตามกระบวนการธรรมชาติหรือระบบชีววิทยา (biological sex) เป็นสภาวะที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง โดยมีร่างกายเป็นตัวกำหนด และเพศยังมีความหมายทางสังคมที่สลับซับซ้อน คือ "เพศภาวะ"* (Gender) หมายถึง ภาวะที่แตกต่างระหว่างชาย-หญิง ซึ่งมนุษย์เป็นผู้กำหนดโดยมีคุณสมบัติที่ผันแปรไปตามบริบททางสังคมและวัฒนธรรม (สุชาดา ทวีสิทธิ์, 2547, น. 5-6) รวมถึง "เพศวิถี" (Sexuality) หรือวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับเพศและความสัมพันธ์ทางเพศบนฐานของอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งในแต่ละระบบสังคมนั้นวิถีทางเพศของปัจเจกบุคคลไม่ได้เป็นเพียงพฤติกรรมตามธรรมชาติ แต่ยังเป็นการสร้างความหมายทางสังคม และเป็นเป้าหมายแห่งการควบคุมโดยวิธีการที่หลากหลายขึ้นอยู่กับกาละและเทศะ ฉะนั้น เพศวิถีจึงเป็นสิ่งที่สลับซับซ้อน ประกอบด้วยความหลากหลายของความหมาย อารมณ์ ความรู้สึก การรับรู้ และปฏิสัมพันธ์เชื่อมโยง (พริศรา แซ่ก้วย, 2547, น. 14-15)

ในโลกความเป็นจริงแม้เพศวิถีจะเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์และสังคม แต่กลับเป็นประเด็นที่ถูกหลบเลี่ยงเสมอมา เช่น การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนมักถูกเลี่ยงไปกล่าวถึงในเรื่องของชีววิทยา หรือจำกัดเฉพาะในทางการแพทย์ (Weeks, 1997, p. 33) และแม้แต่ในวงวิชาการเองเพศวิถีก็คงสภาพเป็นเพียงเรื่องวิชาการชายขอบ (กาญจนา แก้วเทพ, พริศรา

---

* การแปลคำ Gender ว่า "เพศภาวะ" แทนคำว่า "เพศสภาพ" และ "เพศสภาวะ" นั้น มีเหตุผลดังนี้ "ภาวะ" แปลว่า ความเกิด ความมี ความปรากฏ ซึ่งเป็นความหมายที่ค่อนข้างกว้างกว่าคำว่า "สภาวะ" ที่หมายถึง เหตุการณ์ที่เป็นไปตามธรรมชาติ ซึ่งค่อนข้างแคบและปิดโอกาสการตีความแตกต่างออกไป (สุชาดา ทวีสิทธิ์, 2547, น.5)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

แซ่ก้วย, และวรรณา ทองสีมา (บก.), 2548, น. 332) เนื่องจากเพศวิถีเป็นเรื่องที่ลึกลับซับซ้อน ประกอบกับระบบความคิด ความเชื่อและค่านิยมที่ให้คุณค่ากับปัญญาหรือเหตุผลมากกว่าอารมณ์ความรู้สึก เพศวิถีจึงถูกผลักให้กลายเป็นเรื่องที่ไม่ควรกล่าวถึง และวางอยู่บนฐานคิดที่ให้ความหมายในเชิงลบเป็นส่วนใหญ่ ด้วยทัศนคติที่มองว่ากิจกรรมและแรงผลักทางเพศเป็นเรื่องที่ไม่คู่ควรกับความเป็นมนุษย์ ดังเช่น อิมมานูเอล คานท์ (Immanuel Kant, ค.ศ. 1724-1804) ได้กล่าวไว้ว่า ความต้องการทางเพศของมนุษย์ ทำให้มนุษย์กลายเป็นวัตถุทางเพศ และเครื่องมือสำหรับความพึงพอใจทางเพศ เท่ากับเป็นการลดระดับธรรมชาติของมนุษย์ที่วางอยู่บนเหตุผลไปสู่ธรรมชาติของสัตว์ (Soble, 2006)

ในกรอบคิดของศาสนาสำคัญที่มีอิทธิพลต่อสังคม เรื่องเพศก็อยู่ในสถานะของสิ่งชั่วร้าย เป็นเรื่องสกปรกและเป็นปฏิปักษ์ต่อสิ่งศักดิ์สิทธ์ เช่น ศาสนาคริสต์ถือว่าเรื่องเพศเป็นบาปกำเนิดของมนุษย์ เพศและความสัมพันธ์ทางเพศแสดงให้เห็นถึงสถานะที่ต่ำต้อยของมนุษย์ อีกทั้งเพศสัมพันธ์ที่นอกเหนือการผลิตลูกยังแสดงถึงการขบถและไม่เชื่อฟังพระเจ้า และแม้แต่พระแม่มารีผู้ให้กำเนิดพระเยซูก็อยู่ในสถานะที่ไร้เพศ (ธเนศ วงศ์ยานนาวา, 2550) ส่วนในทัศนะของพระพุทธศาสนาถือว่าเรื่องเพศหรือกามราคะนั้นเป็นเพียงความชั่วที่ประกอบอยู่ในจิตไม่ใช่เนื้อแท้ของจิต จึงสามารถควบคุมและทำลายให้หมดไปได้ ทั้งนี้เพื่อเอื้อต่อการปฏิบัติและบรรลุธรรมได้ง่าย (พระมหาชัชวาลย์ ชิงชัย, 2541)

กระแสความคิดที่มีอิทธิพลในสังคมดังกล่าวทำให้เพศวิถีกลายเป็นเรื่องที่ต้องหลบเลี่ยง ทำให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศไม่เพียงพอที่จะตอบคำถามที่มีอยู่ได้ไม่ว่าในระดับใด (Moore, 1995, p. 198) ผลที่เกิดตามมา คือ มนุษย์ต้องปฏิเสธ เก็บกด ปิดกั้นอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง และต้องจัดการกับปัญหาที่ไม่ได้ตระหนักถึงอยู่ตลอดเวลา จึงก่อให้เกิดปัญหาต่างๆตามมา เช่น การแบ่งแยก ความแตกต่าง การเลือกปฏิบัติ การกดขี่ การข่มขืน และความรุนแรงทางเพศ เป็นต้น

ท่ามกลางกระแสความคิดที่เห็นว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งชั้วร้ายนั้น ระบบคิดและหลักปฏิบัติแบบฮินดูตันตระกลับแสดงให้เห็นว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเป็นหนึ่งเดียวกันของหญิงและชายถือเป็นความสมบูรณ์สูงสุด และเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นหนึ่งเดียวที่ไม่มีสิ้นสุดของพระศิวะและศักติ ชายาของพระศิวะอันเป็นตัวแทนของพลังฝ่ายหญิง (Urban, 2007, p. 40) ทั้งนี้พลังแห่งพระศิวะและศักติต่างมีความสำคัญบนฐานความสัมพันธ์และหน้าที่ร่วมกันในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วถือเป็นหนึ่งเดียวกัน (Hinze, 2002, p. 95) โดยเฉพาะพลังแห่งศักตินั้นเป็นพลังแห่งการสร้างสรรค์และเป็นมูลฐานแห่งการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง โดยในตันตระจะมีการนับถือบูชาศักติเป็นอย่างมาก (Woodroffe, 2003, (Vols. 2), p. 39) นอกจากนี้ ฮินดูตันตระยังเน้นหลักที่ก่อให้เกิดการผสานกลมกลืนกับพลังธรรมชาติ (Woodroffe, 2003, (Vols. 1), p. 165) ความชั่วร้าย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

สำหรับฮินดูตันตระจึงหมายถึง ความไม่รู้และการหยุดยั้งการเข้าถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของตัวตนแห่งสรรพสิ่งทั้งหลาย อีกทั้ง ตันตระยังเน้นพิจารณาถึงความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ที่ยังคงอยู่บนวิถีแห่งความปรารถนาซึ่งรวมถึงความปรารถนาทางเพศ จึงควรพิจารณาถึงวิถีปฏิบัติในภาวะที่สอดคล้องกับพลังธรรมชาติดังกล่าว (Woodroffe, 2004, pp. 145-157) ฉะนั้นในฮินดูตันตระจึงมีการปฏิบัติตามหลัก 5 ม. อันเป็นข้อห้ามในสังคมฮินดู ได้แก่ 1 . มัทยะ การดื่มน้ำเมา 2. มางสะ การรับประทานเนื้อ 3. มัตสยา การทานปลา 4. มุทรา การทานธัญพืช 5.ไมถุนะ การเสพเมถุน ซึ่งการกระทำสิ่งเหล่านี้สำหรับตันตระไม่ถือเป็นเรื่องผิดบาป เพราะล้วนแต่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ (Woodroffe, 2003, (Vols. 1), p. 46) อย่างไรก็ตาม ระบบคิดและหลักปฏิบัติในฮินดูตันตระบนพื้นฐานแห่งความปรารถนานั้นไม่ได้ดำเนินไปอย่างอิสระโดยปราศจากสิ่งควบคุม หากแต่ความคิดและการกระทำนั้นจะต้องถูกควบคุมโดยมีนัยที่นำไปสู่วิถีแห่งความเข้าใจมนุษย์และวิถีแห่งความหลุดพ้น (Woodroffe, 2004, pp. 150-157)

กล่าวโดยสรุปแล้วหลักของฮินดูตันตระแสดงให้เห็นถึงแนวคิด และหลักปฏิบัติที่มีความเข้าใจวิถีแห่งเพศที่ต่างออกไปจากความเชื่อกระแสหลักของสังคมอินเดีย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะทำการศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องเพศวิถี ในเรื่องของความหมายเพศวิถีทั้งทางกายและทางจิต รวมทั้งวิถีปฏิบัติทางเพศและเป้าหมายในการปฏิบัติตามหลักฮินดูตันตระ ซึ่งการศึกษาในเรื่องดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจเรื่องเพศวิถี เพื่อเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการเรียนรู้ที่จะเข้าใจเรื่องเพศวิถีภายใต้สังคมที่มนุษย์ถูกกำกับ ควบคุม ทั้งในเรื่องของระบบวิธีคิด และอารมณ์ความรู้สึก

1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ เอกสารการศึกษาที่เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเพศวิถีในฮินดูตันตระ และอีกกลุ่มคือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องเพศวิถี

1.2.1 เอกสารการศึกษาที่เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเพศวิถีในฮินดูตันตระ

พระมหาสมจินต์ สมฺมาปญฺโญ (2547) ได้กล่าวว่า ตันตระถูกสร้างขึ้นมาโดยมีคัมภีร์เป็นพื้นฐาน เป็นวิธีปฏิบัติเพื่อการรู้แจ้งธรรมชาติของจิตทั้งระดับโลกิยะและโลกุตระซึ่งเป็นภาวะร่วมระหว่างบริสุทธิ์กับศูนยตา การปฏิบัติตามกรอบแห่งตันตระ คือ การค้นหาปัญญาที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและความหมายของปัญญา อีกทั้งยังเสนอแนวคิดในการผสานปัญญาหรือเหตุผลกับเมตตา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

หรืออารมณ์ เท่ากับเป็นการเชื่อมพลังชายและหญิงเข้าด้วยกัน ส่วนระบบพลังทางเพศหากได้รับการควบคุมจะช่วยชำระระบบประสาทให้บริสุทธ์ในตนได้ ในเบื้องต้นหลักตันตระไม่ได้รับการยอมรับมากนัก ถูกทิ้งไว้เป็นความลี้ลับ และเป็นแนวคิดนอกรีต

สุวินัย ภรณวลัย (2540) ได้กล่าวถึงหลักตันตระ ดังนี้ ตันตระ หมายถึง เส้นทางที่เป็นอุบาย เป็นวิธีการ เป็นวิธีฝึก หลักของตันตระไม่เน้นคำสอนแต่เน้นที่วิธีฝึก เพราะการฝึกฝนปฏิบัติ ก็คือ การรู้ และไม่มีวิธีการอื่นนอกจากวิธีนี้ที่จะทำให้รู้ได้ ฉะนั้น ตันตระจึงเป็นระบบในการฝึกชนิดหนึ่ง ในการถ่ายทอดคำสอนของหลักตันตระนั้นต้องมีความรักทางจิตวิญญาณ ศิษย์จะต้องมีท่าทีแบบสตรีในการเรียนรู้ ทั้งนี้ ไม่จำเป็นต้องเป็นสตรีเพียงแต่มีจิตวิญญาณในการเรียนรู้ที่มีความรักเป็นพื้นฐาน ความรักจะทำให้ผู้เรียนหลุดพ้นจากการครอบงำของใจซึ่งเป็นตัวตนของอัตตา อีกทั้งหลักของตันตระนั้นอยู่ที่พลังงานทางเพศ เพราะถือว่าเป็นศูนย์กลางของชีวิตมนุษย์ พลังงานทางเพศก็คือ พลังงานของตัวเราเอง ไม่ได้มีความดีหรือความเลวโดยตัวมันเองแต่ขึ้นอยู่กับวิธีใช้มัน ตันตระจึงสอนให้เรามีสติ เข้าใจในกิเลสตัณหาของตนเองยอมรับตัวเราที่เป็นอยู่ และข้ามพ้นมันไปโดยใช้ร่างกายของตัวเราเอง อย่าไปสู้กับอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้น แต่ควรแปรเปลี่ยนพลังงานนั้นอย่างมีสติและสร้างสรรค์

ส่วนทวีวัฒน์ ปุณฑริกวิวัฒน์ (2545) ได้กล่าวว่า ตันตระกำเนิดขึ้นในอินเดีย และได้เจริญรุ่งเรืองในทิเบตกลายเป็นพุทธศาสนาแบบตันตระอย่างใหม่ที่เกี่ยวเนื่องกับเวทมนตร์คาถา มีความสนใจในลัทธิบูชาเทพเจ้าที่เป็นเพศหญิง ซึ่งเป็นคู่หรือเป็นชายาแก่พระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์และเทพเจ้าทั้งหลาย เพศหญิงที่เป็นชายานี้ เรียกว่า ธารา หรือ พระผู้ช่วยให้รอด นอกจากนี้สัญลักษณ์ที่ละเอียดอ่อนต่อการเข้าใจในความเป็นอันหนึ่งเดียวกัน คือ การร่วมเพศ การเปิดทางให้กับตัณหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัณหาในทางเพศเป็นการช่วยให้เกิดความก้าวหน้าบนหนทางแห่งสัจจะ เพราะหากมีการปฏิบัติโดยถูกต้องแล้วตัณหาจะกลายเป็นวิถีทางที่นำไปสู่ความรอดพ้น

นอกจากนี้ ธเนศ วงศ์ยานนาวา (2550) ยังได้กล่าวถึงแนวคิดเรื่องเพศในตันตระว่า สำหรับตันตระ เรื่องเพศไม่ได้ถูกทำให้เป็นสิ่งชั่วร้ายและไม่บริสุทธิ์ และไม่ได้เห็นว่าประจำเดือนผู้หญิงเป็นสิ่งสกปรกเช่นในกรอบคิดของศาสนาคริสต์และศาสนาอื่นๆ ฉะนั้น ตันตระจึงมีผู้หญิงที่มีบทบาททางศาสนามากมาย นอกจากนี้ ยังมีการบูชาโยนีซึ่งแสดงให้เห็นถึงการมีอำนาจของผู้หญิง ซึ่งพลังของเจ้าแม่กาลีอันเป็นพลังของผู้หญิงนั้นแสดงให้เห็นถึงพลังแห่งการเปลี่ยนแปลง การเคลื่อนไหวของจักรวาล

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

1.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องเพศวิถี

ธเนศ วงศ์ยานนาวา (2550) ได้เสนอแนวคิดเรื่องเพศว่าเพศนั้นเป็นดั่งลูกตุ้มที่แกว่งไปมาระหว่างเรื่องธรรมชาติและวัฒนธรรม กล่าวคือ เพศไม่ได้เป็นเพียงเรื่องธรรมชาติ เพราะเพศในฐานะของกิจกรรมทางธรรมชาติได้ถูกทำให้กลายเป็นกิจกรรมทางวัฒนธรรม ขณะเดียวกันวัฒนธรรมก็ถูกทำให้กลายเป็นเรื่องเพศในเวลาเดียวกัน เช่น ศิวลึงค์ และเมื่อเพศเป็นเรื่องวัฒนธรรม เพศจึงแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะมากกว่าเป็นสิ่งสากล เพราะวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงในแต่ละพื้นที่ และความเฉพาะนี้กลับมีความพยายามทำให้เป็นสากล เช่น การพิจารณาที่ว่ากามกิจเป็นเรื่องของการผลิตลูกมากกว่าเรื่องความเพลิดเพลินในความคิดของศาสนาคริสต์ แต่ทั้งนี้เรื่องการกำเนิดก็เป็นเรื่องสากลทางชีววิทยา และความเพลิดเพลินที่เกิดจากการร่วมเพศก็เป็นสิ่งสากลเช่นกัน ฉะนั้น เมื่อเพศมีลักษณะดังกล่าวเพศย่อมก่อให้เกิดความสับสนได้ เพราะแต่ละพื้นที่มีความหมายที่แตกต่างกัน อีกทั้งเมื่อเพศเป็นเรื่องเฉพาะจึงจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมกำหนดทิศทางไปตามทิศทางของแต่ละองค์กรทางสังคมและรัฐประชาชาติต้องการจะให้เป็น เพศจึงกลายเป็นเรื่องวัฒนธรรมมากกว่าธรรมชาติ ในฐานะกลไกทางศีลธรรมและจริยธรรมซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของรัฐประชาชาติ ภายใต้กระบวนการที่รับเอากรอบความคิดและปทัสถานจากต่างแดน เช่น ข้อกำหนดทางเพศจากศาสนา เพศจึงเป็นเรื่องที่ก้าวข้ามพ้นชาติและข้ามวัฒนธรรม และการก้าวข้ามพื้นที่นี้ทำให้ลักษณะเฉพาะของเพศเสื่อมสลายไป

นอกจากสถานะของเพศจะเปลี่ยนแปลงจากธรรมชาติมาสู่กรอบคิดทางจริยธรรมทางเพศแล้ว เพศได้เปลี่ยนมาสู่ความงามหรืออีกนัยหนึ่งคือ เปลี่ยนมาสู่กรอบสุนทรียะ โดยเฉพาะในพื้นที่ของ “ทัศนาวัฒนธรรม” (visual culture) การแยกกามกิจออกจากการร่วมเพศเพื่อการตั้งครรภ์ เป็นสภาวะที่แสดงให้เห็นว่าความสุขทางเพศนั้นไม่ใช่เรื่องน่าอับอายอีกต่อไป และ “กระบวนการทำให้เกิดความเป็นภาพโป๊” (pornographication) ก็ถูกมองว่าขยายตัวอย่างรวดเร็วผสมผสานเข้ากับศิลปะเชิงโฆษณา สุนทรียะแห่งเพศที่ยังไม่ถึงขั้นการร่วมเพศจึงขยายตัวได้มากขึ้น รวมทั้งกรอบคิดจิตวิเคราะห์ของซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud, ค.ศ. 1856-1939) ได้ขยายกรอบคิดทางเพศให้ปรากฏชัดเจนขึ้นโดยเฉพาะในพื้นที่สาธารณะ เพราะกรอบคิดแบบนี้เปิดเผยให้เห็นถึงสิ่งที่ถูกปกปิดเอาไว้ ในศตวรรษที่ 20 กระบวนการที่วิชาการแพทย์ดำเนินควบคู่ไปกับกลไกการควบคุมของรัฐประชาชาติ รวมจนถึงความรู้เรื่องเพศนอกวงการแพทย์ได้ทำให้เพศกลายมาเป็นดัชนีชี้วัดสภาวะของการดำรงชีวิตและสุขภาพจิต และทำให้การถึงจุดสุดยอดของผู้หญิงกลายเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชีวิตคู่และครอบครัวได้ถูกนำไปเชื่อมกับสภาวะทางจิตหรือ “ความสุนทรี” ที่ได้จากจุดสุดยอดของผู้หญิงจะสร้างความมั่นคงให้กับครอบครัว ต่างไปจากกรอบ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

คิดเดิมแบบคริสต์ศาสนาที่เรื่องเพศเป็นเพียงเรื่องของการผลิตลูก จุดสุดยอดของผู้หญิงจึงไม่มีความจำเป็น อย่างไรก็ตามได้มีการจัดให้เพศเป็นสิ่งที่อยู่ในระดับ “พอเพียง” ภายใต้บรรยากาศความนิยมของกระแสคิดและอารมณ์แห่งความพอเพียง บนฐานของความเชื่อที่ว่าการควบคุมทางเพศจะทำให้ชีวิตยืนยาว แต่แน่นอนว่าความต้องการที่จะควบคุมพลังทางเพศไม่ใช่ปรากฏการณ์ใหม่

ยศ สันตสมบัติ (2532) ได้กล่าวถึงทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมุนด์ ฟรอยด์ ดังนี้ แนวคิดของฟรอยด์ถือเป็นแนวคิดที่แหวกความเชื่อเดิมที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มีเหตุผลเป็นพื้นฐาน สำหรับฟรอยด์เขาเห็นว่าความคิดของมนุษย์ถูกกำหนดโดยพลังแห่งจิตไร้สำนึกที่ซ้อนเร้นและหลุดรอดจากความเข้าใจของมนุษย์เสมอมา ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของเขามุ่งอธิบายการทำงานของจิตใจและพฤติกรรมมนุษย์ โดยจะสัมพันธ์กับมโนทัศน์ต่างๆ เช่น จิตไร้สำนึก สัญชาตญาณทางเพศ และปมเอดิปัส ฟรอยด์เห็นว่ามนุษย์จะสามารถเข้าใจสัญชาตญาณของตนได้ดีที่สุดโดยการวิเคราะห์ธรรมชาติของเพศ ซึ่งเป็นหลักธรรมชาติพื้นฐานของมนุษย์ และเขาได้ให้คำนิยามใหม่กับคำว่าเพศ ซึ่งเดิมทีเชื่อว่าสัญชาตญาณทางเพศไม่มีในทารก แต่เริ่มพัฒนาเมื่อย่างเข้าสู่วัยรุ่น ในส่วนของฟรอยด์นั้นสัญชาตญาณทางเพศ คือ สัญชาตญาณแห่งชีวิต เป็นสิ่งที่มนุษย์มีอยู่ตั้งแต่แรกเกิด และพัฒนาพร้อมๆกับกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ฉะนั้น ความสัมพันธ์ทางเพศตามแนวคิดของฟรอยด์เป็นมากกว่าการร่วมรักระหว่างชายกับหญิง แต่ครอบคลุมถึงสัญชาตญาณ และพฤติกรรมของเด็กทารก วัยรุ่นและผู้ใหญ่ โดยแบ่งแยกระหว่างเป้าหมายทางเพศ (sexual objects) และจุดมุ่งหมายทางเพศ (sexual aims) ซึ่งความปรารถนาและความพึงพอใจทางเพศ รวมถึงพฤติกรรมทางเพศนั้นจะมีลักษณะหลากหลายแตกต่างกันไป

พริศรา แซ่ก้วย (2547) ได้กล่าวถึงความหมายของเพศวิถี คือ วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ หรือที่เรียกว่า “ตัณหาอาลัย ” ในกฎหมายล้านนาดั้งเดิม ในแต่ละสังคมความปราถนาทางเพศของปัจเจกบุคคลเป็นมากกว่าพฤติกรรมตามธรรมชาติ ว่าใครนอนกับใคร ที่ไหนอย่างไร แต่หมายรวมถึงความปรารถนาที่ดี ที่เหมาะสม การเกี้ยวพาราสี มโนนึกเกี่ยวกับนางและชายในอุดมคติ ฯลฯ อีกทั้งยังเป็นเรื่องของการสร้างความหมายทางสังคม และการควบคุมทางสังคม การเมือง รวมถึงเป็นพื้นที่ของการยอมจำนน และการต่อสู้ในระดับปัจเจก ฉะนั้น เพศวิถีจึงเป็นสิ่งที่ซับซ้อน หลากหลาย ขึ้นอยู่กับกาล และเทศะ นอกจากนี้ เพศวิถียังประกอบไปด้วยความหลากหลายภายใน ซึ่งจัดเป็นประเภทได้โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ เพศวิถีที่อาจก่อให้เกิดการสืบพันธุ์ และไม่อาจก่อให้เกิดการสืบพันธุ์ ประเภทของวัตถุแห่งเสน่หา (object choice) การใช้ความรุนแรง รวมถึงปัจจัยทางอายุขัย ชนชั้น ชาติพันธุ์ เศรษฐกิจ การเมือง และสังคม

วารุณี ภูริสินสิทธ์ (2545) ได้พบข้อถกเถียงเรื่องเพศที่ส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนความเชื่อที่ว่าผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันโดยธรรมชาติ ซึ่งนักปรัชญาตะวันตกได้เสนอความคิดเห็น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

เกี่ยวกับความเป็นหญิงและความเป็นชาย เช่น อริสโตเติล (Aristotle, 384-322 ก่อน ค.ศ.) ได้กล่าวว่า โดยธรรมชาติผู้ชายเหนือกว่าและเป็นผู้ปกครอง ส่วนผู้หญิงนั้นด้อยกว่าและเป็นผู้ถูกปกครอง และยังได้เสนอถึงคุณสมบัติของผู้หญิงและผู้ชายว่า ผู้หญิงมีความนุ่มนวลกว่าในการจัดการเรื่องต่างๆ มีความตั้งใจในการดูแลเด็กมากกว่า แต่ผู้หญิงมีความซับซ้อน หุนหันพลันแล่น อิจฉาริษยา ชอบทะเลาะวิวาท ขาดซึ่งความละอายและความเคารพตัวเอง ขณะที่คุณสมบัติเฉพาะของผู้ชายมีความองอาจกล้าหาญ มีความป่าเถื่อน แต่ผู้ชายก็มีความสมบูรณ์ในความเป็นมนุษย์ อีกทั้งเฮเกล (G.W.F.Hegel, ค.ศ. 1770-1831) มองว่าผู้หญิงขาดความสามารถในเรื่องเหตุผลและมีพฤติกรรมอยู่บนฐานของความรู้สึก และยังพบความคิดที่เชื่อว่าผู้หญิงมีด้านหลักอยู่ที่อารมณ์และความรู้สึกปรากฏในงานเขียนของ ฌอง-ฌ้ากส์ รุสโซ (Jean-Jacques Rousseau, ค.ศ. 1712-1778) เขาเสนอว่าผู้หญิงเป็นที่มาของความรัญจวนใจทางเพศ และธรรมชาติได้ให้อำนาจแก่ผู้หญิงในการกระตุ้นความรัญจวนใจของผู้ชาย เพราะฉะนั้นจำเป็นที่ผู้ชายต้องควบคุมผู้หญิง ผู้ชายควรจะเข้มแข็งและเป็นฝ่ายกระทำ ขณะที่ผู้หญิงควรจะอ่อนแอและเป็นฝ่ายรองรับ ความคิดเห็นดังกล่าวนี้แม้ได้เสนอมาเป็นเวลานานแล้ว แต่นับว่ามีอิทธิพลต่อสังคมเป็นอย่างมาก กลายเป็นพื้นฐานความคิด ความเชื่อที่มากำหนดเรื่องเพศที่วางอยู่บนระบบวิธีคิดแบบชายเป็นใหญ่

ความเคลื่อนไหวบนเส้นทางความคิดของกลุ่มสตรีนิยมนั้น มีข้อขัดแย้งหลากหลายที่ยกเหตุผลมาอธิบายความจริงเรื่องเพศเช่นกัน กลุ่มหนึ่งเชื่อว่าโดยธรรมชาติผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันระหว่างเพศ แต่ยอมรับว่ามีความแตกต่างเพียงเฉพาะบางเรื่อง เช่น เรื่องหน้าที่ของการเป็นแม่ โดยธรรมชาติผู้หญิงเหมาะสมสำหรับบทบาทนี้ แต่ไม่ยอมรับความต่างในเรื่องของปัญญาและจิตใจ ฉะนั้น ถึงต่างแต่ก็ควรมีความเท่าเทียม เพราะต่างก็ทำหน้าที่กันตามธรรมชาติกำหนด จึงยอมรับคุณลักษณะที่เป็นของผู้หญิง นอกจากนี้ยังเสนอให้มีการเปลี่ยนความหมายของคุณลักษณะต่างๆ โดยเสนอให้ความเป็นหญิงเป็นคุณลักษณะที่ประเสริฐกว่าความเป็นชาย ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งนั้นไม่เชื่อในความแตกต่างของเพศตามธรรมชาติ กลุ่มนี้เชื่อว่าไม่มีเหตุผลโดยธรรมชาติที่ทำให้ผู้ชายมีลักษณะแบบหนึ่งและผู้หญิงมีลักษณะอีกแบบหนึ่ง กลุ่มนี้ต้องการจะลบภาพ “ผู้หญิง”ที่เป็นสิ่งประกอบสร้างทางสังคม อันเป็นผลจากกระบวนการขัดเกลาทางสังคมผ่านสถาบันต่างๆ จะเห็นได้ว่าความขัดแย้งเรื่องความเหมือนและความแตกต่างกันระหว่างเพศนั้น เป็นการถกเถียงทั้งกับความคิดกระแสหลัก คือ “ระบบวิธีคิดแบบชายเป็นใหญ่” และกับความคิดที่แตกต่างกันในหมู่สตรีนิยมเอง

บทความแปลในหนังสือ เพศวิถี : วันวาน วันนี้และวันพรุ่ง ที่จะไม่เหมือนเดิม โดยศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2547) ได้กล่าวถึงวาทกรรม (Discourse) และเรื่องราวที่นำเสนอเกี่ยวกับเพศวิถีในสื่อต่างๆ ว่าส่วนใหญ่จะเป็นการนำเสนอเนื้อหาเพียงเพื่อสืบ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ทอดแกนแก่นหลักของระบบปิตาธิปไตย (Patriarchy) ผู้หญิงมีสถานะเป็นเพียงวัตถุทางเพศ ถูกสามีทุบตี ถูกสอนให้รักษาพรหมจารีย์ ถูกข่มขืน และถูกล่วงละเมิดทางเพศ ความจริงเรื่องเพศที่สะท้อนให้เห็นจากสื่อต่างๆในงานของสตรีศึกษานั้น ได้ตอกย้ำให้เห็นว่าแม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนแปลงไปแต่วิธีคิด และปฏิบัติของผู้คนยังไม่เปลี่ยนแปลง อีกทั้งยังรับเอาแนวคิดตะวันตกที่มีกรอบคิดคับแคบจำกัดเพียงแนวคิดแบบสองขั้วที่มีแต่ผู้หญิง หรือผู้ชายเท่านั้น มาเป็นแนวทางสำหรับเพศวิถี ซึ่งไม่เพียงพอต่อกลุ่มคนที่ต่างออกไป

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2547) ได้กล่าวถึงระบบความเชื่อความหมายเรื่องเพศวิถีว่าเป็นแง่มุมที่มีความแตกต่างบนรากฐานของสภาพพหุนิยมทางจริยศาสตร์ (Ethical pluralism) ซึ่งความคิด ความเชื่อและมาตรฐานความถูกต้องดีงามนั้นแตกต่างกันในหลายมิติ หลายแง่มุมที่เลื่อนไหล และขัดแย้งกันในแต่ละพื้นที่ นักสตรีนิยมแนวสุดขั้วหรือรากเหง้าเห็นว่าผู้หญิงถูกกดขี่เอารัดเอาเปรียบในพื้นที่ส่วนตัวของความสัมพันธ์และครอบครัว ระบบชายเป็นใหญ่ควบคุมกำกับเนื้อตัวร่างกายของผู้หญิง เพื่อให้สนองความต้องการทางอารมณ์ทางเพศของผู้ชายและเป็นหน่วยในการเจริญพันธุ์ เพื่อผลิตและกล่อมเกลาสมาชิกใหม่ของสังคม แนวคิดดังกล่าวตอกย้ำความสัมพันธ์ทางเพศแบบมีผู้ชายเป็นศูนย์กลางเป็นการกดขี่ทางร่างกาย อารมณ์และจิตวิญญาณของผู้หญิง การแสดงออกของโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมเกิดขึ้นทั้งระหว่างชายหญิงและระหว่างผู้หญิงเอง เพราะประสบการณ์และความต้องการของผู้หญิงบางกลุ่มถูกทำให้เป็นคำอธิบายหลักเกี่ยวกับเรื่องเพศของผู้หญิง การควบคุมกระแสหลักทำให้เกิดการแบ่งผู้หญิงออกเป็นดี-เลว ส่วนนักคิดที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดเสรีนิยมเห็นว่าเรื่องเพศเป็นแง่มุมส่วนตัวของมนุษย์ที่แต่ละคนมีสิทธิที่จะเลือกทำในสิ่งที่ตนเองพึงพอใจและเป็นสุข โดยที่รัฐและประชาสังคมไม่ควรก้าวล่วง อย่างไรก็ตาม สตรีนิยมแต่ละแนวคิดต่างเสนอวิธีการในการต่อสู้กับเรื่องเพศของระบบชายเป็นใหญ่ ท่ามกลางความหลากหลายที่ต้องอาศัยการคิดอย่างต่อเนื่อง เพราะคำตอบสำเร็จรูปคงใช้ไม่ได้กับทุกปัญหา

ในงานแปลเรื่องปรัชญาชีวิต ฌอง-ปอล ซาร์ตร์ (Jean-Paul Sartre, ค.ศ. 1905-80) โดยพินิจ รัตนกุล ได้กล่าวถึงเสรีภาพและความรัก โดยแสดงให้เห็นแนวคิดเรื่องเพศในทัศนะของซาร์ตร์ ซึ่งเห็นว่าเพศสัมพันธ์เป็นวิถีทางที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างใกล้ชิด บนเงื่อนไขที่ว่าเพราะเราไม่สามารถหลีกหนีผู้อื่นได้ และเพศสัมพันธ์จะทำให้มนุษย์สามารถใกล้ชิดกันมากที่สุดทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อจะได้สัมผัสร่างกายและดวงจิตที่เต็มไปด้วยเสรีภาพของผู้อื่น และความรู้สึกทางเพศก็เป็นภาวะอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ ที่ทำให้ร่างกายปรับสภาพขึ้นสู่ความมีชีวิตเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจิต ซึ่งการที่จิตในภาวะปกติมีเสรีภาพจนไม่สามารถจับต้องได้กลับมารวมกับร่างกายได้นั้น เป็นวิธีการสำคัญที่จะเปลี่ยนแปลงเสรีภาพของผู้อื่นจากนามธรรมให้เป็นรูปธรรม

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ฉะนั้นซาร์ตร์จึงถือว่าความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างคนสองคนเป็นจุดที่เสรีภาพของทั้งสองมีโอกาสได้สัมผัสกัน และสิ่งนี้ควรจะเกิดขึ้นกับมนุษย์ เพราะทำให้ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์แตกต่างไปจากการสืบพันธุ์ของสัตว์ แต่ทั้งนี้ในทางปฏิบัติความใคร่และความสุขที่ได้รับจากเพศสัมพันธ์มักทำให้มนุษย์หมกหมุ่นอยู่กับร่างกายของตนและความสุขที่จะได้รับมากเกินไป จนลืมนึกถึงความรู้สึกนึกคิด และเสรีภาพของผู้อื่น มีเพียงความต้องการใช้ร่างกายของผู้อื่นเป็นเครื่องสนองความใคร่ของตน ก่อให้เกิดการใช้วิธีที่รุนแรง เช่น การข่มขืน หรือการบังคับในรูปแบบต่างๆ (พินิจ รัตนกุล, 2541, น. 123-145)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเรื่องแนวคิดและจริยศาสตร์ที่เกี่ยวกับเพศในพระพุทธศาสนาเถรวาทของ กุลวีร์ ประภาพรพิพัฒน์ (2545) ซึ่งได้แทนความหมายความรู้สึกทางเพศอันเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ด้วยคำว่า กามราคะ แนวคิดเรื่องกามราคะพบว่า ในกามคุณทั้ง 5 ได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส และกิเลสกามนั้น กามคุณที่เกี่ยวกับเรื่องเพศหรือกิเลสกามเป็นกามคุณที่มีพลังอำนาจสูงสุด และเป็นอุปสรรคของบรรพชิตในการประพฤติพรหมจรรย์ แต่อีกด้านหนึ่ง พระพุทธศาสนาก็เห็นว่ากามราคะมีประโยชน์ เพราะทำให้เกิดสุขโสมนัส และยังเป็นดั่งประตูแห่งการเกิดมาเป็นมนุษย์ของสัตว์โลก อีกทั้งยังยอมรับว่าการบริโภคกามเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตแบบคฤหัสถ์ที่ยากต่อการหลีกเลี่ยง แต่ก็ส่งเสริมให้แสวงหาความสุขที่ประณีตกว่ากามสุข ได้แก่ ฌานสุข และวิมุตติสุข อย่างไรก็ตาม อุดมคติสูงสุดของพุทธศาสนา คือ การหลุดพ้น เป็นภาวะที่ต้องข้ามพ้นทวิธรรมหรือการแบ่งแยกทุกชนิด ดังนั้น ตราบใดที่เพศยังเป็นสิ่งที่แยกออกเป็นธรรมคู่ คือ ชาย-หญิง บุคคลจึงควรก้าวพ้นไปให้ได้

งานวิจัยเรื่องสัญชาตญาณเพศในทัศนะของพระพุทธศาสนาของ พระมหาชัชวาลย์ ชิงชัย (2541) ได้กล่าวว่า สัญชาตญาณทางเพศในทางจิตวิทยานั้น ในทางพระพุทธศาสนา คือ กามตัณหา ซึ่งสามารถควบคุมและทำลายให้หมดไปได้ โดยพระพุทธเจ้าได้เสนอระบบไตรสิกขา อันได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา ศีล คือ การตั้งใจงดเว้น สมาธิ คือ การปฏิบัติเพื่อทำให้จิตเกิดความสงบ และปัญญา คือ การพิจารณาชีวิตและเข้าใจหยั่งรู้ตามความเป็นจริง จนสามารถทำลายกิเลสได้หมดสิ้น ทั้งนี้เพราะกามตัณหาเป็นเพียงความชั่วที่ประกอบอยู่ในจิต หรืออกุศลเจตสิก ไม่ใช่เนื้อแท้ของจิต อีกทั้งยังก่อให้เกิดโทษมากกว่าคุณ เพราะสัญชาตญาณทางเพศเป็นสภาวะที่มีพลังมหาศาลในการควบคุมมนุษย์ และยากที่จะควบคุมหรือทำลายได้ แต่เมื่อมนุษย์สามารถควบคุมและตัดทำลายสัญชาตญาณทางเพศได้แล้ว คุณธรรมต่างๆก็จะเข้ามาแทนที่ในจิตใจ เช่น พรหมวิหาร 4 ประการ ได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา โดยเฉพาะเมตตานั้นเป็นความรักที่พระพุทธศาสนาต้องการ

ส่วนงานวิจัยเรื่องแนวความคิดเกี่ยวกับสตรีในพุทธปรัชญาของ ปาริชาติ นนทกานันท์ (2523) แสดงให้เห็นถึงบทบาทของพระพุทธศาสนาที่มีส่วนในการยกระดับสถานภาพของสตรี และ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

กรุยทางส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ ซึ่งนับเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของสตรี โดยแนวคิดที่พระพุทธศาสนามีต่อสตรีนั้นแบ่งเป็น 4 ด้าน ด้านแรก คือ สตรีและบุรุษมีความแตกต่างกันโดยธรรมชาติทั้งทางร่างกายและจิตใจ แต่ข้ออ้างเรื่องความแตกต่างนี้ไม่อาจจะทำให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งด้อยหรือเหนือกว่ากัน ด้านที่สอง สตรีเป็นบัณฑิตได้เช่นเดียวกับบุรุษ เพราะเท่าเทียมและเสมอกันโดยคุณธรรมปัญญาและความสามารถ ด้านต่อมา คือ สตรีด้อยกว่าบุรุษในทางกาย ทำให้มีผลต่อการจำกัดการกระทำและเป้าหมายของผู้หญิง และด้านสุดท้าย สตรีเหนือกว่าบุรุษในบางด้าน โดยเฉพาะในฐานะมารดา พุทธปรัชญาได้ยกย่องให้มารดาเป็นผู้มีอุปการะมากกว่าและเห็นว่ามารดาเท่านั้นที่เป็นผู้กระทำกิจที่ทำได้ยาก

บัวขาว วังเมือง (2535) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแนวความคิดเรื่องความเสมอภาคระหว่างชาย–หญิง ในพุทธศาสนาและคริสตศาสนา พบว่าทั้งสองศาสนาแม้จะมีระบบความเชื่อและการปฏิบัติที่แตกต่างกัน แต่ต่างก็มีแนวความคิดว่าหญิงและชายนั้นเสมอภาคกัน โดยมนุษย์ชายและหญิงต่างเท่าเทียมกัน ทั้งในเบื้องต้น คือ ตั้งแต่ถือกำเนิดมาเป็นมนุษย์ และเบื้องปลาย คือ การบรรลุเป้าหมายสูงสุดทางศาสนา แต่ความหมายของความเสมอภาคกันในการถือกำเนิดมาเป็นมนุษย์ของพุทธศาสนาและคริสตศาสนานั้นแตกต่างกัน พุทธศาสนาถือว่ามนุษย์ชายหญิงเสมอภาคกัน เพราะมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเลือกเพศเกิดของตนตามกฎแห่งกรรม แต่คริสตศาสนานั้นถือว่าเสมอภาคกัน เพราะชายหญิงต่างเป็นมนุษย์ที่เกิดจากพระมหากรุณาธิคุณตามพระฉายาของพระเจ้าด้วยกัน สำหรับสถานภาพของชายหญิงในทางสังคมและทางศาสนานั้น ทั้งสองศาสนาต่างเห็นสอดคล้องกันว่า ในทางสังคมชายหญิงเสมอภาคกันตามฐานะสามีภรรยา ซึ่งต่างอยู่ในฐานะเป็นมิตรที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และมีศีลธรรมทางเพศระดับเดียวกัน คือ มีสามีเดียวและภรรยาเดียว ส่วนในทางศาสนาทั้งสองศาสนาเห็นว่า โดยทั่วไปทั้งหญิงและชายมีฐานะเท่าเทียมกันแต่ไม่ทุกกรณี เนื่องจากเงื่อนไขทางวัฒนธรรม ประเพณีและค่านิยมในแต่ละสังคม

ในงานของชายไทย รักษาชาติ (2548) เรื่องการค้าหญิงกับมิติเรื่องเพศวิถีและสื่อลามกในอินเตอร์เน็ต ได้กล่าวถึงการสร้างความหมายเรื่องเพศวิถีและรูปแบบการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากผู้หญิงในพื้นที่อินเตอร์เน็ต ในส่วนของเว็บไซต์เพื่อความบันเทิงทั่วไป เว็บไซต์ลามกและการสนทนาผ่านระบบออนไลน์ ซึ่งพบว่ามีการสร้าง “ความรู้และความจริง ” ที่มีความหลากหลายของเนื้อหาและผู้สร้าง โดย “ความจริง” ที่ถูกสร้างขึ้นนั้นล้วนอยู่ภายใต้โครงสร้างอำนาจแบบชายเป็นใหญ่ มิติเรื่องเพศวิถีจึงเป็นวาทกรรมในแบบของผู้ชายที่สร้างภาพลักษณ์และวางตำแหน่งให้ผู้หญิงมีสถานะเพียงวัตถุทางเพศ เซ็กส์ที่ถูกสร้างก็เป็นไปในลักษณะที่แสดงถึงความรุนแรง การละเมิดสิทธิมนุษยชน การแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ และการลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้หญิง โดยที่เนื้อหาเหล่านี้กลับตอบสนองอรรถรสทางเพศของผู้เสพสื่อ ส่งผลให้ผู้เสพสื่อซึมซับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

และยอมรับ “ความรู้และความจริง” ที่มีผลกระตุ้นความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เหนือกว่าของผู้ชายทั้งในเชิงความคิดและพฤติกรรม

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องเพศวิถีในฮินดูตันตระ
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องเพศวิถีในประเด็นที่แตกต่างจากทัศนะกระแสหลักของแนวคิดอินเดีย

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจแนวคิดเรื่องเพศวิถีในหลักของฮินดูตันตระ
2. สามารถเรียนรู้ที่จะเข้าใจเรื่องเพศในฐานะมิติหนึ่งของชีวิตได้อย่างสมดุล
3. เป็นแนวทางในการเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเรื่องเพศในสังคม

1.5 ขอบเขตและวิธีวิจัย

1.5.1 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1.1 ขอบเขตของเนื้อหา

การวิจัยนี้มีขอบเขตการศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องเพศวิถีในฮินดูตันตระ โดยใช้ประเด็นเรื่องเพศวิถีเป็นหลักในการศึกษาบนฐานของแนวคิดแบบฮินดูตันตระ โดยศึกษาในประเด็น ดังนี้ ความหมายของเพศวิถีทั้งทางกายและทางจิตในแนวคิดฮินดูตันตระ รวมถึงวิถีปฏิบัติทางเพศและเป้าหมายในการปฏิบัติตามหลักของฮินดูตันตระ

1.5.1.2 ขอบเขตของข้อมูล

การทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเอกสารหลักในการศึกษาแนวคิดฮินดูตันตระ ดังนี้

1) Tantra Vidya

2) Introduction to Tantra Sastra

3) Principles of Tantra Part I

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

4) Principles of Tantra Part II

1.5.2 วิธีวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาข้อมูลจากเอกสาร หนังสือบทความทางวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในแนวคิดเรื่องเพศวิถีและฮินดูตันตระ จากนั้นจะนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์เพื่อให้เข้าใจถึงแนวคิดเรื่องเพศวิถีในแบบฮินดูตันตระ และนำเสนอรายงานการวิจัยในเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description)

1.6 สถานที่ในการดำเนินการวิจัยและรวบรวมข้อมูล

1. สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. ห้องสมุดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. ห้องสมุดคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. ห้องสมุดคณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
6. สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved